

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatele **J. P.**, zastoupeného Mgr. Filipem Smějou, advokátem se sídlem v Praze 3, Slavíkova 6, za účasti **Finančního ředitelství v Praze**, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2005, č. j. 7 Ca 232/2003 – 27,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2005, č. j. 7 Ca 232/2003 – 27, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 22. 12. 2005, č. j. 7 Ca 232/2003 – 27 zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 9. 7. 2003, č. j. 6403/03-110, kterým byl změněn dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Benešově ze dne 31. 5. 2002, č. j. 51189/02/021910/1310 tak, že dodatečně stanovený základ daně z příjmů fyzických osob za rok 1998 činí 1 914 523 Kč, dodatečně stanovená daň činí 650 396 Kč a výše vyměřené daňové ztráty činí -938 975 Kč. V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že dospěl k závěru, že stěžovatel ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 věta první zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o daních z příjmů“) neprokázal oprávněnost uplatněného výdaje ve výši 2 018 782 50 Kč od dodavatele J.-I. T., J. (dále jen „J.-I.“). Stěžovatel totiž nepředložil žádný důkaz prokazující uhrazení předmětné částky, ať už v CZK nebo její ekvivalent v JPY tomuto dodavateli, a proto byl předmětný výdaj důvodně vyloučen z daňových výdajů. Městský soud neshledal důvodnou ani námitku stěžovatele, že se správce daně odmítl zabývat jím navrhovanými důkazy, včetně potvrzení od firmy J.-I. a že se finanční ředitelství nevypořádalo se všemi důvody uvedenými v odvolání a jeho doplnění, v němž odstraňoval i

nedostatky ve výpočtech. Městský soud neuznal důvodnou ani námitku poukazující na procesní pochybení, když finanční ředitelství neprovedlo výsledky navržených svědků, a to ředitele pro odbyt společnost J.-I. M. S. a zaměstnankyň stěžovatele S. a P. V tomto směru se ztotožnil s názorem finančního ředitelství, že provedení navrhovaných svědků by bylo nadbytečné, neboť podle jeho přesvědčení by tyto výpovědi z důvodu výrazného časového odstupu nemohly být konkrétní a objektivní. Nadto v případě svědeckých výpovědí zaměstnankyň stěžovatele by výpovědi nebyly relevantním důkazem pro trvající pracovní vztah mezi stěžovatelem a svědkyněmi. Neprovedení navrhovaných svědeckých výpovědí proto považoval za souladné se zásadou hospodárnosti, kterou je daňové řízení ovládáno.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel v ní uvedl, že si je vědom formálního pochybení ve své účetní evidenci, např. v evidenci závazků, ve vedení pokladen v cizích měnách či v absenci výdajového pokladního dokladu signovaném příjemcem, ale má za to, že v řízení před finančním ředitelstvím, i před městským soudem dostatečně vysvětlil, z jakého důvodu nemá k dispozici rozhodný a signovaný výdajový pokladní doklad prokazující přijetí částky 2 018 782 50 Kč firmy J.-I. Městský soud se však přes uvedené omezil pouze na konstatování, že u něho existují rozpory týkající se zaúčtování předmětné částky. Tyto rozpory byly ale pouze formální a nebránily, aby oprávněnost uplatněného výdaje prokázal i jinak než pouze „bezvadným“ pokladním výdajovým dokladem, jak vyžadoval správce daně. V řízení proto stěžovatel navrhl mimo jiné provedení konkrétních důkazů (svědeckých výpovědí) s patřičnou argumentací odůvodňující jejich provedení, a to zejména k ověření oprávněnosti uplatněného výdaje ve výši 2 018 782 50 Kč. Finanční ředitelství, ani městský soud však neprovedly jím navržené důkazy, jejichž cílem bylo osvětlit a prokázat provedení předmětné úhrady. Místo toho se omezily na nepřesnou rekapitulaci jím předkládaných důkazních prostředků. Navrhované důkazy neprovedly pro jejich domnělou nadbytečnost a proto že by nebyly relevantním důkazem z důvodu pracovněprávního vztahu svědkyň k němu. Městský soud dokonce v napadeném rozsudku uvedl i nepravdivé (chybné) údaje. Stalo se tak v případě, pokud hovořil o „fotokopii faktury Z/2“ (ve skutečnosti se jednalo o originál), o kopii potvrzení od společnosti J.-I. (byl přeložen originál, včetně úředního překladu) a o tom, že potvrzením od japonského partnera byl potvrzen i příjem od jiných partnerů (ve skutečnosti se pouze jednalo o platby od stěžovatele). Z rozhodnutí finančního ředitelství nebylo navíc zřejmé, jak se vypořádalo s návrhem důkazních prostředků. V žalobě proto stěžovatel namítal i porušení ustanovení § 50 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Ani s touto námitkou se městský soud nevyrovnal přezkoumatelným způsobem. Pouze obecně uvedl, že se finanční ředitelství se všemi důvody uvedenými v odvolání vypořádalo, ačkoli tomu tak ve skutečnosti nebylo. Z rozsudku městského soudu není ani zřejmé, jak se soud vypořádal se žalobním bodem 1) a argumentací stěžovatele k němu. Na základě toho stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že bylo zcela na stěžovateli, aby ve smyslu ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů správním orgánům prokázal oprávněnost jím uplatněného výdaje ve výši 2 018 782 50 Kč. V jeho účetnictví o této částce bylo sice účtováno, stěžovatel však nedoložil doklad o tom, že deklarovaná částka byla skutečně uhrazena. O této částce, resp. jejímu ekvivalentu v japonské měně, stěžovatel neúčtoval v devizové pokladně, ani nebyla doložena výměna této částky na cizí měnu. Finanční ředitelství má za to, že v průběhu daňové kontroly předložené faktury a v účetnictví evidované platby neprokazují,

že skutečně došlo k úhradě deklarované částky ve prospěch firmy J.-I. Tato okolnost nevyplývá ani z předloženého důkazu – faxového potvrzení od uvedené firmy J.-I.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom i sám shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podstatou sporu mezi účastníky řízení bylo, zda správní orgány zkrátily stěžovatele na jeho právech, když neuznaly za oprávněný uplatněný výdaj ve výši 2 018 782 50 Kč, jakož i zda bylo řízení před finančními orgány zatíženo namítanými vadami, které by mohly mít vliv na zákonnost napadeného správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud shledal opodstatněnou námitku, že stěžovatel již v žalobě namítal, že skutková podstata, z níž finanční ředitelství v napadeném rozhodnutí vycházelo, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl městský soud napadené rozhodnutí zrušit. Je tomu tak proto, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu věci zatížily řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost správních rozhodnutí. Stěžovatel v žalobě namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav, jakož i vady při hodnocení důkazů a argumentoval přitom tím, že k prokázání vynaložení sporného výdaje navrhl v daňovém řízení výslech svědka – zástupce dodavatele a provedení prověrky účetních knih dodavatele. Za účelem prokázání provedení uvedené úhrady navrhl rovněž výslech svědků - zaměstnankyň stěžovatele. Finanční ředitelství však s poukazem na ustanovení § 31 odst. 2, 4 zákona o správě daní a poplatků tyto návrhy neakceptovalo. Městský soud tento postup považoval za správný a v souladu se zásadou hospodárnosti. Provedení svědeckých výpovědí považoval i za nadbytečné, a to jednak proto, že pro časový odstup by nemohly být konkrétní, objektivní, a jednak proto, že svědecké výpovědi zaměstnankyň stěžovatele by nebyly relevantním důkazem pro jejich pracovněprávní vztah k stěžovateli.

Jak již dříve Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 8. 3. 2005, č. j. 1 Afs 51/2004 - 75, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 780/2006, je vadou řízení, odůvodnil-li správce daně závěr o vyloučení výdaje z daňově uznatelných výdajů pro jejich neprokázání, a přitom neprovedl dokazování výslechem svědků, jež daňový subjekt navrhl. To platí tím spíše v případě, že výslech těchto svědků byl v podstatě jediným důkazním prostředkem, jímž bylo možno toto plnění prokázat. A contrario pak lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2004, č. j. 3 Afs 1/2003 - 101, publikovaného ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 495/2005, podle něhož není třeba provést svědeckou výpověď navrženého svědka, pokud z podaného návrhu neplyne, co má být výpovědí prokázáno. Správce daně pak není povinen takovou svědeckou výpověď provést. Totožnou otázkou se zabývaly i krajské soudy. Např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 21. 11. 2006, č. j. 29 Ca 263/2004 - 37 zaujal názor, že správce daně není povinen provést všechny daňovým subjektem navrhované důkazy, a to zvláště za situace, pokud takové důkazy nejsou schopny prokázat spornou záležitost nebo skutečnosti požadované správcem daně v jeho výzvě. Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 11. 4. 2006, č. j. 30 Ca 179/2002 - 60 uvedl, že správní orgán má právo určit, který navržený důkaz bude proveden. V případě, že však určitý konkrétní důkaz nebude v rámci odvolacího řízení proveden přesto, že se jej daňový subjekt domáhá, je třeba v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč takové důkazy nejsou provedeny a rovněž je nutno

rozvést, zda okolnost, že nejsou provedeny, může mít vliv na posouzení stavu věci. Podle rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 11. 2005, č. j. 31 Ca 138/2005 - 42 správce daně nemůže odmítnout výslech navržených svědků jen proto, že daňový subjekt neuvedl skutečnosti, o nichž mají vypovídat. Správce daně je v takovém případě povinen vyzvat daňový subjekt k upřesnění okruhu otázek, ke kterým mohou tito svědci podat svědectví. Neučiní-li tak, porušuje § 2 odst. 1 a § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

I s ohledem na uvedenou konstantní judikaturu správních soudů, nelze v předmětné věci dospět k jinému závěru než, že navržené důkazy lze odmítnout pouze v případě, je-li skutkový stav již dostatečně objasněn, resp. jejich provedení by bylo nadbytečné (skutkový stav byl již dostatečně zjištěn na základě jiných důkazů), nebo v případě, že okolnost, kterou měly prokázat není rozhodnou okolností nebo k jejímu průkazu nesměruje, případně směřuje k prokázání okolnosti, jež nebyla správním orgánem vyžadována. Neprovedení výslechu svědků však nezabývá odvolací orgán povinnosti přezkoumatelným způsobem objasnit, z jakého důvodu odmítl navržené svědecké výpovědi provést nebo pro jaké okolnosti jej nebylo možno provést, a zda tento důkazní prostředek mohl ovlivnit skutkový stav věci, či nikoli. Správní orgány naznačeným způsobem nepostupovaly. Jak v podaném odvolání, resp. jeho doplnění, stěžovatel uváděl, z jakého důvodu navrhuje provedení svědeckých výpovědí, resp. jakou skutkovou okolnost chce jejich prostřednictvím prokázat. Pokud pak finanční ředitelství své rozhodnutí založilo na neunesení důkazního břemene stěžovatelem, tedy na tom, že nedoložil dostatek důkazních prostředků svědčících oprávněnosti uplatněného výdaje ve smyslu ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů a nikoli na nadbytečnosti jejich provedení, bylo tak stěžovateli de facto nesprávným procesním postupem zabráněno, aby v daňovém řízení prokázal svá tvrzení. Pokud pak městský soud z uvedených důvodů rozhodnutí finančního ředitelství nezrušil, posoudil tuto námitku po právní stránce nesprávně.

Finanční ředitelství i městský soud rovněž pochybily, když dovodily, že provedení svědeckých výpovědí by nebylo relevantním důkazem s poukazem na pracovněprávní vztah svědkyň ke stěžovateli. Zákon o správě daní a poplatků nepředepisuje postup a ani neurčuje váhu jednotlivých důkazů tím, že by některým důkazům přiznával vyšší pravdivostní hodnotu nebo naopak určitým důkazním prostředkům důkazní sílu zcela nebo zčásti odpíral. Vnitřní přesvědčení o nepravdivosti nebo nevěrohodnosti výpovědí těchto osob mohlo finanční ředitelství v souladu se zákonem nabýt jen na základě jejich výslechu a po posouzení všech zjištěných skutečností, např. rozporů ve výpovědi těchto osob, rozporů mezi jejich výpověďmi (jejich obsahem) a jinými provedenými důkazy, ze způsobu jejich výpovědí, z jejich osobního, obchodního, ekonomického či pracovního vztahu ke stěžovateli apod. Pravdivost nebo věrohodnost výpovědí uvedených osob však nebylo možno hodnotit předem, aniž by svědkyně byly vyslechnuty. Hodnocením důkazů je myšlenková činnost, kterou je provedeným důkazům přisuzována hodnota závažnosti (důležitosti) pro rozhodnutí, hodnota zákonnosti a posléze hodnota pravdivosti (věrohodnosti). Při hodnocení důkazů z hlediska jejich závažnosti správce daně určuje, jaký význam mají jednotlivé důkazy pro jeho rozhodnutí a zda o ně může opřít svá skutková zjištění (zda jsou pro správné stanovení daně upotřebitelné). Hodnocení důkazů ponechává ustanovení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků na úvaze správce daně. Povinnost vypovídat v daňovém řízení jako svědek spojuje ustanovení § 8 odst. 1 cit. zákona s každou osobou a nikoliv jen s tou, která nemá k daňovému subjektu žádný vztah. Samotná skutečnost, že osoba, která vystupuje v daňovém řízení jako svědek, má k daňovému subjektu např. obchodní nebo pracovní vztah ještě sama o sobě neodůvodňuje závěr o nepravdivosti a nevěrohodnosti její svědecké výpovědi. Finanční ředitelství i městský soud proto pochybily, když předjímal, že svědecké výpovědi

zaměstnankyň nemohou být v daňovém řízení relevantním důkazem. Bylo tedy na místě, aby správní orgány navržené svědecké výpovědi provedly a v následném důkazním řízení jim přisoudily v souladu se zákonem odpovídající důkazní sílu.

K otázce hodnocení důkazů se již dříve vyslovil i Ústavní soud. Ve svém nálezu ze dne 7. 1. 2004 sp. zn. II. ÚS 173/01 uvedl, že současná právní úprava nezná institut předběžného výběru důkazů. Příslušné orgány nejsou proto oprávněny provádět podle vlastních kritérií předběžnou selekci důkazů a upravovat s jejím využitím důkazní situaci podle vlastní volby, případně z daných důkazů preferovat ty, které potvrzují zvolenou skutkovou verzi. K obdobnému právnímu závěru dospěl např. i Krajský soud v Ostravě, který v rozsudku ze dne 26. 6. 2003, č. j. 22 Ca 421/2002 - 35 uvedl, že správní orgán nemůže provedení důkazu odmítnout s tím, že od něho nelze očekávat potvrzení pravdivosti tvrzené skutečnosti (např. nevyslechnutí navržených svědků s poukazem na ekonomickou či personální propojenost s daňovým subjektem), neboť správní orgán nemůže předem hodnotit pravdivost a věrohodnost důkazů, aniž by je před tím vůbec provedl.

V podané žalobě se stěžovatel domáhal, aby městský soud provedl výslech navržených svědků, které finanční ředitelství v daňovém řízení odmítlo provést. V kasační stížnosti pak namítal, že městský soud na jeho návrh v tomto směru nereflektoval, čímž jednoznačně pochybil a zatížil tím řízení vadou, která měla vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud považuje tuto výtku k postupu městského soudu za opodstatněnou.

Zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu), vyplývajícího z Listiny základních práv a svobod (čl. 36 odst. 1), je nutno rozumět tak, že procesnímu právu účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům (čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) a k věci samé a zejména označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné, odpovídá i povinnost soudu nejen o vznesených návrzích, včetně návrhů důkazních, rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů, zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl, navržené důkazy neprovedl (§ 157 odst. 2 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s.). Jestliže tak soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami, spočívajícími v porušení obecných procesních principů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (viz. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94 a ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. III. ÚS 87/99).

Pravidlem při rozhodování soudu je vždy nařízení ústního jednání. Je tomu tak proto, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, ale tato výjimka musí být vykládána s ohledem na zájmy účastníka řízení restriktivně, neboť je to účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje, a tento také s řízením disponuje. Městský soud za uvedené skutkové a právní situace pochybil již tím, že rozhodl o žalobě bez jednání podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud nemohl přehlédnout, že stěžovatel v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. v žalobě uvedl, jaké důkazy navrhuje provést k prokázání svých tvrzení. Mezi těmito návrhy byl i návrh na provedení důkazů výslechem svědků, a to obchodního ředitele dodavatele a zaměstnankyň stěžovatele. Stěžovatel nevzal tento návrh zpět a městský soud nerozhodl, že takový důkaz neprovede (§ 52 odst. 1 s. ř. s.). V takovém případě měl městský soud v souladu s ustanovením § 77 odst. 1 s. ř. s. nařídit

jednání a rozhodnout o provedení či neprovedení navrženého důkazu. Na této skutečnosti nemění nic ani skutečnost, že k výzvě soudu oba účastníci, stěžovatel konkludentně a finanční ředitelství výslovně, souhlasili s rozhodnutím ve věci bez nařízení jednání. Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. městský soud sice může se souhlasem účastníků řízení rozhodnout o věci samé bez nařízení jednání (toto ustanovení tedy dává soudu možnost – nikoliv však povinnost – rozhodnout bez nařízení jednání za splnění podmínky souhlasu účastníků řízení s takovým postupem), nelze ale takto postupovat, pokud zde existuje skutečnost, za níž je městský soud povinen jednání nařídit. Takovou skutečností je i to, že je zde návrh na provedení dokazování. V tomto případě zákon neponechává na úvaze soudu, zda jednání nařídí či nikoliv, nýbrž kogentně v ustanovení § 77 odst. 1 s. ř. s. stanoví povinnost jednání nařídit (arg. dokazování provádí soud při jednání). Městský soud však tímto způsobem nepostupoval a řízení tak zatížil důvodně vytýkanou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí (ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.).

Městský soud popsaným procesním postupem, který je v rozporu i s citovanou judikaturou Ústavního soudu, proto vytvořil nezákonný stav, kdy není rozhodnuto, že nebude prováděn navržený důkaz výsledkem svědků, svědci nebyli vyslechnuti, a přesto bylo rozhodnuto bez jednání ve věci samé.

Nejvyšší správní soud shledal opodstatněnou i námitku, že se městský soud v podstatě nezabýval explicitně vytýkanou vadou řízení spočívající v porušení ustanovení § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel v žalobě namítal, že se finanční ředitelství nevypořádalo se všemi důvody uvedenými v odvolání, jmenovitě pak s navrženým důkazem - prověrkou účetních knih dodavatele. Městský soud však pouze proklamoval, že k doplnění odvolání, jehož součástí byl i uvedený návrh, finanční ředitelství přihlédlo a že mu nelze vytknout, že by se všemi námitkami uvedenými v odvolání nevypořádalo.

Při přezkoumávání správních rozhodnutí je městský soud vázán důvody uvedenými v žalobě. Bylo proto na městském soudu, aby se v mezích žalobních bodů vypořádal i s otázkou, zda napadené rozhodnutí finančního ředitelství bylo vydáno v rozporu s ustanovením § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků či nikoliv. Měl tedy v této souvislosti zejména posoudit, zda lze vůbec návrh důkazu považovat za důvod odvolání, jak jsou tyto vymezeny zákonem o správě daní a poplatků, a zda se s jako takovým finanční ředitelství ve svém rozhodnutí řádně vypořádalo. Toto však městský soud neučinil a zatížil tak své řízení vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Pokud jde o námitku směřující vůči tomu, že městský soud nesprávně dovodil, že v průběhu daňového řízení byly předkládány kopie listinných důkazů a nikoliv originály, Nejvyšší správní soud konstatuje, že také tato námitka je důvodná. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že stěžovatel skutečně správním orgánům předložil originály písemností (faktury Z/2, potvrzení od firmy J.-I.). Jedná se sice o jinou vadu řízení před soudem, ale tato neměla vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Otázkou, zda stěžovatel v daňovém řízení prokázal oprávněnost uplatněného výdaje na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve výši 2 018 782 50 Kč, jak předpokládá ustanovení § 24 zákona o daních z příjmů, se Nejvyšší správní soud pro shora uvedené vady v řízení, jak před správními orgány, tak i městským soudem, nemohl zabývat. Posouzení uvedeného je totiž odvislé od zjištěného skutkového stavu, při jehož zjišťování jak správní orgány, tak i městský soud zásadním způsobem pochybily.

Jelikož Nejvyšší správní soud zjistil naplnění důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), d) s. ř. s., napadený rozsudek podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

V dalším řízení bude na městském soudu, aby se znovu zabýval žalobními body, při jejich posuzování vycházel z právního názoru Nejvyššího správního soudu, kterým je vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.) a poté vydal nové rozhodnutí, které bude v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

V novém rozhodnutí městský soud rozhodne i o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu